

SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinelliová
Playboy
z Andalusie

CAROL MARINELLIOVÁ

PLAYBOY
Z ANDALUSIE

PŘEKLAD

AUGUSTIN PŘETÁHLO

Milá čtenářko,

je tomu pár měsíců, co jsem se v podstatě tak napůl náhodou dostal do Marbelly. To je takové jedno docela slavné městečko v Andalusii. Ano v téže Andalusii, z níž pochází Raúl, hlavní hrdina příběhu Playboy z Andalusie, který tenhle měsíc vychází v edici Sladký život Duo.

A součástí Marbelly, dva tři kilometry dále na západ, je luxusní přístav, který se jmenuje Puerto Banús. No a právě v tomhle přístavu měl Raúl svou jachtu.

Proč o tom mluvím...? Když si přečtete některý z mých příběhů plných milionářů, knížat a princezen, nabudete dojmu, že místa, kde se děj povídek odehrává, jsou mondénní a plná luxusu, takže našinec aby se tam bál... A víte, že to tak vůbec není? V té Marbelle jsem si koupil sendvič v úplně obyčejném a docela levném supermarketu, po ulicích tam chodí úplně obyčejní lidé a, a to je docela zábavné, je tam dokonce česká hospoda, kde čepují plzeňské pivo.

Takže o tom mé příběhy nejsou... A Vy samozřejmě víte, o čem jsou. O lásce. O lásce, která může vykvést kdekoliv a kdykoliv.

A když člověka srdce bolí, nebo mu naopak bije vzrušením, je vlastně úplně jedno, kolik má na kontě a jakou barvu má jeho krev!

Takže si užívejte mých příběhů o lásce. A hlavně si užívejte lásky!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Carol Marinelliová

PLAYBOY Z ANDALUSIE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Playboy of Puerto Banús

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Playboy z Andalusie 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1520-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1521-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1522-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Nebudeš muset dělat nic víc než držet Gordona za ruku a tančit s ním.“

„A dál?“ zvedla Estelle zvědavě obočí.

„No... možná lehký polibek na tvář nebo na rty,“ navrhla Ginny. Když Estelle zavrtěla hlavou, pokračovala: „Musíš vypadat, že jsi bláznivě zamilovaná.“

„Do čtyřiašedesátiletého chlapa?“

„Přesně tak,“ povzddechla si Ginny. „Všichni si budou myslet, že jsi ohavná zlatokopka, která má zálsusk jen na Gordonovy peníze. Což v podstatě nebude daleko...“ Ginnyina slova se ztratila v návalu strašného kašle.

Ginny a Estelle byly jenom dvě spolubydlící, které se snažily dokončit univerzitu. Pěťadvacetiletá Estelle dlouho nechápala, jak si mladší spolubydlící může dovolit pěkné auto a drahé šatstvo. Teprve teď vyšlo najevo, že Ginny pracovala pro exkluzivní eskortní agenturu a měla klienta – Gordona Edwardse, politika s tajemstvím. Proto ujišťovala Estelle, že s ním se překvapení obávat nemusí, jednoduše ji výjimečně zastoupí coby doprovod na opulentní svatbu.

„Jestli s ním budu muset strávit noc v jednom pokoji, tak...“

Estellin bázlivý tón byl na místě, jelikož zatím se sama s mužem v jedné místnosti neocitla. Ne, že by snad byla nějak zvlášť stydlivá nebo uzavřená, ale Estellin ideální víkend spočíval v prohlídkách starých

kostelů a zřícenin, následovaných poleháváním na pohovce s dobrou knihou v ruce.

„Klid, co znám Gordona, lehne si vždycky na gauč.“

„Hm, a stejně ne,“ odvětila Estelle, posunula si brýle na nose a znovu otevřela knihu, kterou držela v klíně. Snažila se ponořit do rozečteného příběhu o mauzoleu prvního císaře dynastie Čchin, ale šlo to těžko, když byla pořád jak na trní z toho, že jí ještě nezavolal bratr Andrew, mající dnes nadmíru důležitý pracovní pohovor.

Peníze, o nichž Ginny mluvila, by bratrovi bez debat vytrhly jeden trn z paty.

Bylo sobotní londýnské dopoledne. Svatba, kolem níž se točil hovor s Ginny, se konala večer na hradu ve Skotsku. Pokud se Estelle mínila rozhodnout, že kývne a bude pro tuto mimořádnou příležitost dělat Gordonovi společnost, musela se už začít chystat. Čekal ji let do Edinburghu a odtud přesun vrtulníkem na hrad.

„Prosím, řekni, že mi pomůžeš,“ naléhala Ginny. „V agentuře šléjí, protože teď nikoho vhodného tak rychle neseženou. Gordon mě má vyzvednout za hodinu.“

„No a co si pomyslí lidi? Jestliže jsou zvyklí, že s ním vídají výhradně tebe, tak...“

„Gordon zařídí, aby si nic nemysleli. Řekne, že jsme se pohádali, protože jsem ho moc tlačila do zasnubního prstenu. Stejně to mezi námi brzy skončí, až dostuduju. Neboj, Estelle, Gordon je opravdu ten nejroztomilejší chlap. Kdyby se na svatbě ukázal bez ženského doprovodu, znamenalo by to pro něj velký společenský přešlap. Jen si představ ten balík!“

Má pravdu, je to zatraceně pěkný balík, Estelle.

Když s Gordonem odletí, bude moci bratrovi zaplatit měsíční hypoteční splátku.

Andrewovy velké trable by to samozřejmě nevyřešilo, ale po všem, čím si se svou mladou rodinou

v minulém roce prošel, i s ohledem na to, co ho ještě čekalo, by si mohl koupit aspoň trochu času navíc.

Andrew si její pomoc zasloužil. Když jim před osmi lety zemřeli rodiče, obětoval se pro ni.

Teď byla řada na Estelle, aby se pro sourozence obětovala.

„Tak fajn,“ přikývla Estelle. „Zavolej mu a řekni, že to беру.“

„Už jsem to udělala,“ přiznala se Ginny. „Vím, jak moc ty peníze potřebuješ. Kromě toho bych nemohla Gordonovi říct, že za sebe nemám žádnou náhradu.“

Ginny se na Estelle zvědavě zadívala. Její starší spolubydlící měla dlouhé černé vlasy sepnuty do culíku a bledou pleť docela bez poskvrnky. Pod zelenýma očima nebyly patrný žádné stopy po včerejším mejkapu – jednoduše proto, že se skoro nikdy nelíčila. Byla nervózní z toho, jak Estelle svou roli náhradnice zvládne.

„Musíš se připravit. Pomůžu ti s vlasy a ostatním.“

„S tím kašlem se ke mně moc nepřibližuj,“ opáčila Estelle. „Však já si poradím.“ Když se Ginny pochybovačně zatvářila, dodala s lišáckým úsměvem: „Všechny dokážeme vypadat jako svůdné dračice, když na to přijde. Problém ale je, že nemám nic na sebe... Když bych si půjčila něco tvého, všiml by si toho někdo?“

„Kvůli té svatbě jsem si koupila nové šaty,“ zamířila Ginny k šatníku a její spolubydlící ji následovala.

Když Estelle promnula v prstech rukou tenkou zlatou látku, poklesla jí brada.

„Myslíš, že mi padnou?“

„Vypadají úžasně.“

„Na tobě možná,“ povzdechla si smutně Estelle, protože Ginny byla o poznání štíhlejší než ona, s pěknými malými nadry. „Budu vypadat jako...“

„A o tom to právě je,“ přerušila ji Ginny. „Musíš se uvolnit, Estelle, jinak se budeš mračit a nic si neužiješ.“

„O tom nepochybuju,“ odvětila Estelle. Neochotně si kroutila vlasy do nahřátých natáček. Gordon byl podle všeho zkušený milovník žen, hlavně těch mladých, proto ze sebe musela udělat mladičkou naivku, která je do něj blázen.

„Chce to víc podkladu,“ ozvala se Ginny.

„Víc?“ zafuněla nespokojeně Estelle. „Mám pocit, že toho mám na obličejí už tunu.“

„A spousty řasenky.“

Po chvíli Estelle začala odstraňovat jednu po druhé natáčky, po nichž zůstaly krásné dlouhé lokny.

„Fajn,“ přikývla mentorsky Ginny. „A teď je zpevníme lakem... Mimochodem, Gordon mi říká Virginia, takže abys věděla, když tohle jméno zmíní, jde o mě.“

Estelle vstala od stolku a předvedla kamarádce nalíčenou tvář. Šedé stíny a linie řasenky krásně zvýraznily smaragdové zelené oči a zbylý mejkap dával vyniknout dosud skryté plnosti rtů. Ginny zkoumala černé lokny, rámující drobný obličej, a začala věřit, že to Estelle zvládne.

„Vypadáš fakt nádherně!“ vydechla dojatě. „A teď honem šaty!“

„Nebude lepší se převléknout až tam?“

„Na to nebude čas, Gordon má dost nabitý program. Mám dojem, že přistanete na hradě a hned se ocitnete ve víru svatby.“

Zlaté šaty byly překrásné, a Estelle padly jako ulité. Na její vkus snad až příliš odhalovaly postavu, na druhou stranu ale nijak vulgárně.

„Myslím, že až tě Gordon uvidí, nechá mě dřív než já jeho.“

„Já ti ho neukradnu,“ řekla Estelle. „Jsem záskok na jeden večer, nic víc, jasné?“

„To jsem si taky říkala, kdy jsem v agentuře začínala,“ podotkla vědoucně Ginny. „Ale jakmile se ti zadaří...“

„Ani to nevyslovuj!“ utnula ji Estelle. Dole na ulici současně zatroubilo auto.

„Budeš v pohodě, uvidíš,“ chlácholila Ginny kamarádka. „Vím, že to zvládneš.“

Estelle přikývla a na vratkých jehlových podpatcích opatrně vykročila ze dveří jejich laciného studentského bytu. O chvílku později ji Ginny oknem sledovala, jak míří ke stříbrnému luxusnímu vozu s čekajícím Gordonem uvnitř.

Jeho řidič stál u otevřených zadních dveří a provázel Estelle pohledem. Jakmile nasedla, decentně za ní dveře zabouchl a vrátil se k volantu.

„Musím říct, že si umím vybrat!“ přivítal ji rozjařeně Gordon. Byl to buclatý chlap, oblečený ve skotském kroji. Estelle se bezděčně usmála. „A jak vidím, máte mnohem hezčí nohy, to abych si v tom kiltu připadal ještě směšněji!“

Znovu se usmála a nepříjemné napětí z ní rázem spadlo.

Když auto vyrazilo směrem k letišti, Gordon se pohodlně opřel v sedadle a chvíli si Estelle se zájmem prohlížel. „Takže...,“ začal. „Potkali jsme se před dvěma týdny.“

„Ano?“ podivila se Estelle. „A kde?“

„U Daria.“

„Toho neznám.“

Gordon se rozesmál. „Vy opravdu nic nevíte, co? Dario's je bar v Soho. Chodí tam hlavně bohatí páprdové jako já.“

„Ach, bože...,“ zaúpěla Estelle.

„Pracujete?“ zeptal se Gordon.

„Na částečný úvazek v knihovně.“

„To radši vůbec nezmiňujte. Říkejte, že si občas přivyděláváte modelingem,“ navrhl Gordon. „Buďte tajemná, nebo naznačte, že právě teď vám ze všeho nejvíc leží na srdci moje štěstí.“ Estelle zrudla. „Strašné, já vím. Jenže jinak to nejde.“

„Nevím, jestli takovou komedii zvládnou.“

„Určitě ano,“ uklidňoval ji Gordon, „vy určitě ano.“ Nato s ní znovu prošel všechny body scénáře. Během krátkého letu do Edinburghu dál pilovali legendu, určenou pro uši svatebčanů. Gordon se Estelle dokonce vyptával na bratra a neteř, přičemž ji překvapil tím, kolik toho věděl o jejich nelehké situaci.

„S Virginii jsem se za poslední rok docela dobře spřátelil,“ prohlásil Gordon. „Hodně ji zasáhlo, když se dozvěděla o nehodě vašeho bratra a nevydařeném porodu neteřinky.“ Stiskl Estelle konejšivě ruku. „Jak se jí daří?“

„Čeká na operaci.“

„Myslete na to, že jim pomáháte,“ řekl Gordon, když na edinburském letišti vystupovali z letadla.

Cestou k vrtulníku držel Gordon svou společnici za ruku. Estelle za to byla ráda – cítila se jako pod otcovskou ochranou. Gordon byl opravdu milý. Kdyby se potkali za jiných okolností, o to víc by se těšila, jak si dnešní večer užije.

„Nemůžu se dočkat, až budeme na hradě,“ řekla Estelle. A jelikož milovala historickou architekturu, myslela to vážně.

„Obávám se, že na prohlídku moc času nebude,“ zchladil její nadšení Gordon. „Zavedou nás do pokoje, kde se upravíme, a pak hned sejdem mezi svatebčany.“

„Jistě, chápu.“

„Mějte na paměti,“ dodal Gordon, „že zítra touhle dobou bude po všem. Nikoho z těch lidí už v životě neuvidíte.“

DRUHÁ KAPITOLA

Křik racků ani tlumené dunění reprodukované hudby Raúla z podřimování nevytrhlo – naopak, zvuky ho navracely zpět do klidu po prudkém probuzení. Ležel v kajutě, zatímco vyplašené srdce se postupně zvolňovalo, a namlouval si, že to byl jen ošklivý sen, ačkoli věděl, že ho probudila jedna konkrétní vzpomínka.

Lehké kolébání zakotvené jachty jej vybízelo k tomu, aby ve spánku pokračoval. Podlehl by, kdyby si náhle nevzpomněl, že měl naplánovanou schůzku s otcem.

Raúl se přinutil otevřít oči a stočil zrak na blondátou hřívu, rozprostřenou vedle na polštáři.

„*Buenos días*,“ zamumlala její majitelka.

„*Buenos días*,“ odpověděl Raúl. Ale místo aby se k ženě vedle sebe přitiskl, natáhl se na zádech a založil ruce pod hlavu.

„V kolik musíme být na svatbě?“

Raúl neřekl nic, jen znovu zavřel oči. Sice Kelly nepožádal, aby ho na svatbu doprovázela, ale tak to dopadá, když si chlap něco začne se svou sekretářkou, která pochopitelně zná jeho diář. Obřad a hostina se měly odehrát dnes večer ve Skotsku. Pro Raúla nebylo nic snazšího, než sednout do letadla a vydat se ze Španělska na sever. Celá věc však měla malý háček, a to právě Kelly, jež si myslela, že pár týdnů strávených

s ním v posteli jí automaticky vystavuje pozvánku všude, kam se on hne.

„O tom si promluvíme později,“ odbyl milenku Raúl a pohlédl na hodinky. „Teď musím jít na schůzku s otcem.“

„Raúle,“ přilísala se k němu svůdně Kelly.

„Až pak,“ řekl suše a vstal z lůžka. „Mám se s ním sejít už za deset minut.“

„To by ti předtím v ničem nebránilo,“ zamumlala dotčeně Kelly.

Raúl nereagoval. Vyběhl hbitě po schůdcích na palubu, zaneřádnou po dalším z divokých večírků, pořádaných nespoutaným Raúlem Sanchezem Fuentesem. Služka, která zrovna začala s úklidem, na něj s úsměvem zamávala.

„*Gracias*,“ poděkovala, když jí Raúl místo omluvy za ten binec vtiskl do dlaně tučnou prémii k platu. Nezlobila se na něj, i když uklízet po jeho večírcích byla fuška. Choval se k ní dobře.

Raúl si nasadil sluneční brýle a vystoupil na molo přístavu v Puerto Banús, kde jeho loď kotvila. Navzdory nevázanému životu sem patřil, sem zapadal. Protože zdaleka nebyl ten nejdivočejší hýřil. Za zády slyšel, že party se rozbíhá nanovo. Do nepřetržitého proudu hudby se mísil smích a veselé hlasy, které se nesly nad pableskující hladinou. Znovu si připomněl, proč má tohle místo rád. Jen zřídkakdy tu zavládlo ticho. Kotviště bylo plné jachet a opojná vůně peněz se vznášela kolem. Odporně drahá auta parkovala na břehu jako nějaké odhozené hračky, symbolizující nadbytek. On – rozcuchaný, neoholený a nesmírně krásný Raúl – do tohoto světa zapadal skvěle.

Dvojice turistů, opile klopýtající z nedalekého klubu, se zastavila a hleděla na Raúla ve snaze ho identifikovat. Nebylo divu, Raúl vypadal jako filmová hvězda, vyzařovala z něj osobnost a úspěch. Ostatně v Puerto Banús patřilo okukování bohatých a slavných ke

každodenní kratochvíli turistů, kteří přijeli nasát atmosféru luxusu.

Raúl nedbale pozdravil Enriqua, svého řidiče, a nastoupil do připravené limuzíny, jež ho odvezla do pobočky De La Fuente Holdings v Marbelle. Věděl, o čem s ním chtěl otec mluvit, ale místo na rozhovor s ním myslel na to, co mu Kelly řekla.

To by ti předtím v ničem nebránilo.

Kdy předtím? ptal se sám sebe Raúl.

Předtím než ztratil zájem? Předtím než ho dostala do postele? Předtím než si vzala do hlavy, že sobotní noc stráví spolu?

Kdepak... Raúl sám sebe viděl jako ostrov.

Hojně navštěvovaný ostrov, na němž probíhaly večírky, ostrov věčného slunce a přepychu. Ostrov, na kterém se nedoporučovalo zdržet déle, než bylo zdravo. Nehodlal mít na hrbu permanentní hosty, nemínil si nikoho pustit k tělu.

Už se nikdy nechtěl poutat k srdci někoho jiného.

„Nebude to dlouho trvat,“ řekl Enriquovi, když zastavili před sídlem pobočky.

Tedy přinejmenším tomu věřil. Na rozhovor s otcem neměl náladu, ale podvolil se. *Dobrá, tak ať je to rychle za mnou*, pomyslel si a vystoupil z vozu.

„*Buenos días*,“ pozdravil otcovu sekretářku Angelu. „Co ty tady v sobotu?“ zeptal se udiveně, protože Angela se obvykle o víkendech vracela domů k rodině.

„Snažím se sehnat jistého Španěla, který tvrdil, že tu bude v osm,“ odtušila káravě Angela, patřící k tomu málu žen, které se před Raúlem neposadily na zadek. Bylo jí hodně přes padesát, a co si jen Raúl pamatoval, pracovala pro firmu. „Zkoušela jsem ti volat, ale marně. Zapneš si ten svůj telefon někdy?“

„Mám vybitou baterii.“

„Ještě než půjdeš za otcem, potřebovala bych s tebou probrat tvůj program.“

„Až pak.“

„Ne, Raúle. Za chvíli letím domů a tohle musím mít vyřízené. Kromě toho ti musíme najít novou sekretářku – nejspíš takovou, která se ti nebude vůbec líbit!“ Raúl otráveně obrátil oči v sloup, ale Angela si toho nevšimala. „Připomínám ti, že se za pár týdnů chystám na dlouhou dovolenou. Jestli mám pro tebe někoho najít a zaučit, musím s tím začít hned.“

„Tak někoho vyber,“ pokrčil Raúl rameny. „A máš pravdu, ať je to radši někdo, z koho se mi hned nezačne rozepínat zip u kalhot.“

„No konečně!“ oddechla si Angela.

Po nesčetných Angeliných varováních *konečně* Raúlovi došlo, že spát se sekretářkou není tak dobrý nápad, jak se zprvu zdá.

Co to s těmi ženskými je? zapřemítal Raúl. *Proč když se mi jednou dostanou do postele, už pak mají problém pro mě pracovat a zároveň se mnou spát?* Stalo se mu to zatím s každou, a vsadil by své náramně drahé hodinky na to, že nejínak by tomu bylo s novou sekretářkou, pokud by si s ní něco začal. Stejně jako Kelly... Nezbyvalo než jí najít jinou pracovní pozici – nebo ji štědře vyplatit, jestliže by dala přednost takovému způsobu vyrovnání.

„Do Skotska odlétáš dnes odpoledne,“ pokračovala Angela. „Připravila jsem ti cestovní plán, zahrnuje pár přestupů. Stejně nemůžu uvěřit, že si oblečeš kilt.“

„Já v kiltu vypadám skvěle,“ usmál se Raúl. „Donald požádal v pozvánce všechny mužské hosty, aby v něm přišli. To víš, jsem čestný Skot!“ Čtyři roky ve Skotsku studoval, a byly to nejlepší čtyři roky jeho života. Přátelství, která tu navázal, vydržela dodnes.

Až na jedno.

Raúlova tvář ztvrdla při pomyšlení na bývalku, která večer na svatbě určitě nebude chybět. *Možná bych přece jen měl Kelly vzít s sebou*, napadlo ho. Na druhou stranu, klidně mohl přijet sám, pak se spustit

s některou ze svých starých lásek a pořádně tím Aramintu naštvat.

„Fajn,“ nadechl se Raúl, jako by se chystal k nějakému těžkému kroku, „ať to mám z krku,“ a zamířil ke dveřím otcovy kanceláře.

Ale Angela ho zarazila. „Co takhle nejdřív šálek kávy na posilněnou?“

„Není třeba,“ zavrtěl hlavou Raúl. „Vyřídím to s ním a pak si zajdu do Café del Sol na snídani.“ Míloval sobotní rána v téhle široko daleko nejpůvabnější nábrežní kavárně. Lidem jako on tu ani nevystavovali účet – ochotně vítali reklamu, kterou jim svou přítomností dělal, potřebovali energii a náboj, jež místu dodával.

„Jdi se opláchnout, já ti zatím udělám kávu a nachystám čistou košili.“

Jedině Angela s ním mohla takhle mluvit.

Raúl ji poslechl a odkráčel do vlastní kanceláře, připomínající hotelové apartmá. Ke kancelářské místnosti náležela ložnice, která nezůstávala bez využití. Cestou do koupelny zavadil pohledem o postel a na moment pocítil nutkání si do ní lehnout. Ze včerejška na dnešek spal tři hodiny, víc ne. Ale donutil se zůstat na nohou a dát se trochu dohromady. Když se podíval na sebe do zrcadla, pochopil, proč Angela trvala na tom, aby se před rozhovorem s otcem nejdříve osvěžil.

Oči měl červené, bradu zdobilo dvoudenní strniště, protože včera se zapomněl oholit. A místo obvykle bezvadně vyhlížejících vlasů měl rozčuchanou zmeť. Na límci košile si všiml otisku rtěnky, jejíž barva se určitě neshodovala s tou, kterou včera použila Kelly.

Vypadal skutečně jako notně zpustlý playboy, jak ho otec vyčítavě nazýval.

Odložil sako, svlékl si košili a několikrát si vodou ošplíchl tvář. Jakmile začal s holením, uslyšel vejít Angelu. „Káva je na stole!“ zvolala odvedle.

„Gracias!“ odpověděl jí a s pěnou na bradě vyšel